Saskja Paṇḍita I, Çl. 8 (= Spruch 2 Calc. und 1 bei Foucaux):

ཡོན་ཏན་ལྡན་ན་སྐྱེ་བོ་ཀུན། །མ་སྡུས་པར་ཡང་རང་ཉིད་འདུ། །
དྲི་ལྡན་མེ་ཏོག་རྒྱང་རིང་ཡང་། །བུང་བ་སྤྲིན་གྱི་ཚོགས་བཞིན་འཁོར། ‖

Wenn man eine Tugend hat, so versammeln sich, auch ohne dass man sie zusammenruft, alle Menschen von selbst: befindet sich eine duftende Blume auch weit, so umringen sie doch Bienen gleich einem Gewölk. Sch.

847. Nâg. Nîti Çl. 149:

ཡོན་ཏན་ཤེས་ལ་དེ་ཉིད་ཡོན་ཏན་འགྱུར། །ཡོན་ཏན་མེད་ལ་དེ་ཉིད་སྐྱོན་དུ་འགྱུར། །
ཆུ་བོའི་ཆུ་ནི་ཤིན་ཏུ་སྐྱོན་མེད་པའང་། །རྒྱ་མཚོར་ཕྱིན་ན་བཏུང་དུ་མི་རུང་འགྱུར། །

Den Tugendkennern sind dieselben Tugenden, den Tugenlosen sind dieselben Laster: des Flusses Wasser, obwohl ganz fehlerfrei, wird, zum Meere gelangt, untrinkbar.

Ḱâṇ. VIII, Çl. 64:

ཡོན་ཏན་ཤེས་ན་ཡོན་ཏན་ཡོན་ཏནའགྱུར། །ཡོན་ཏན་མེད་ན་དེ་ཉིད་སྐྱོན་དུ་འགྱུར། །
ཆུ་བོའི་ཆུ་ནི་ཤིན་ཏུ་ཞིམ་པ་ཡང་། །རྒྱ་མཚོར་ཕྱིན་ན་བཏུང་དུ་མི་རུང་འགྱུར། ‖

Kennt man die Tugend, so ist die Tugend Tugend, hat man sie nicht, so ist dieselbe ein Fehler: des Flusses Wasser, wenn auch sehr süss, wird, zum Meere gekommen, zum Trinken untauglich.

Var. Çl. 102:

ཡོན་ཏན་ལྡན་ལ་རིག་པ་ཡོན་ཏན་འགྱུར། །ཡོན་ཏན་མེད་ལ་དེ་ཉིད་སྐྱོན་དུ་འགྱུར། །
ཆུ་བོའི་ཆུ་ནི་ཤིན་ཏུ་དྲི་མེད་པའང་། །རྒྱ་མཚོར་ཕྱིན་ན་བཏུང་དུ་མི་རུང་འགྱུར། ‖

Dem Tugendhaften ist das Wissen eine Tugend, dem Tugendlosen dasselbe ein Fehler: des Flusses Wasser, obwohl sehr makellos, wird, zum Meere gelangt, zum Trinken untauglich.

Bei Var. ist der Spruch offenbar aus den früheren Recensionen umgemodelt. Sch.

854. Ḱâṇ. VIII, Çl. 66:

ཡོན་ཏན་ཀུན་དུ་རྣམ་མཆོད་ཀྱི། །པ་མ་རིགས་ནི་དོན་མེད་ཡིན། །
ཁྲབ་འཇུག་ལ་ནི་སྐྱེ་བོ་རྣམས། །ཕྱག་འཚལ་ནོར་ལྷ་ལ་མ་ཡིན། ‖